

Arrest

**nr. 66 479 van 12 september 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 19 mei 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 21 december 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt en van het bevel om het grondgebied te verlaten, betekend op 19 april 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 juni 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 augustus 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. VAN LANDEGHEM, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 11 december 2009 diende verzoeker een aanvraag om verblijfsmachtiging in op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 21 december 2010 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de in punt 1.1 bedoelde aanvraag ontvankelijk doch ongegrond. Deze beslissing wordt betekend op 19 april 2011 en vormt de eerste bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen. Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat de aanvraag dd. 11.12. 2009 ontvankelijk wordt verklaarde omwille van het feit dat de aanvraag werd ingediend tijdens de periode van 15.09.2009 tot 15.12.2009, zoals voorzien in de vernietigde instructies van 19.07.2009. De overige elementen die worden aangehaald in de ontvankelijkheid (dat betrokkene in het land van herkomst geconfronteerd zou worden met administratieve moeilijkheden) worden dan ook niet aanvaard als zijnde buitengewone omstandigheden hebben tevens niet geleid tot de ontvankelijkheid van de aanvraag. Daarbij dient nog opgemerkt te worden dat de advocaat van betrokkene het argument dat er familie van betrokkene legaal in België zou verblijven en hij geen familie meer zou hebben in Marokko zowel aanhaalt in de ontvankelijkheid als in de gegrondheid. E dienechter door verzoeker een duidelijk onderscheid te worden gemaakt tussen enerzijds buitengewone omstandigheden, (en dus de ontvankelijkheid) en anderzijds de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen (RVV arrest nr. 30 741 van 27.08.2009). Indien echter geoordeeld zou worden dat deze argumenten toch tot de gegrondheid zouden behoren:

Betrokkene wilt zich beroepen op criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009, maar betrokkene heeft noch een periode van wettig verblijf gehad voor 18.03.2008 of noch voor deze datum geloofwaardige pogingen ondernomen om een wettig verblijf in België te bekomen. betrokkene toont dit niet aan, noch zijn er in het administratief dossier van betrokkene aanwijzingen van terug te vinden. Betrokkene kan zich dan ook niet dienstig beroepen op criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009.

Betrokkene meent in een prangende humanitaire situatie te verkeren aangezien hij geen familie meer in Marokko zou hebben Betrokkene legt echter geen bewijzen voor dat hij niemand meer zou hebben in het land van herkomst, loutere verklaringen kunnen niet volstaan. Betrokkene kan zich dan ook niet beroepen op het criterium prangende humanitaire situaties Het feit dat betrokkene in België verblijft, Frans spreekt en Nederlandse lessen wil volgen, werkwilgig is, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.

Wat betreft het argument dat er familie van hem in België zou verblijven: betrokkene bewijst de familieband niet. Een verklaring van een derde, noch het louter voorleggen van een identiteits- of verblijfskaart van de personen waarop betrokkene zich beroept, heeft voldoende bewijskracht om te kunnen spreken van verwantschap.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en asielbeleid waarbij hem bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.”

1.3. Op 19 april 2011 werd aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten betekend onder de vorm van een bijlage 13. Dit vormt de tweede bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“Reden van de maatregel:

De betrokken verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art 7 al 1,1° van de Wet van 15 december 1930) Niet in het bezit van een geldig paspoort en/of geldig visum.”

2. Over de ontvankelijkheid

De Raad stelt vast dat verzoeker nalaat een middel te ontwikkelen dat gericht is tegen de tweede bestreden beslissing die ertoe strekt zijn illegale verblijfsstatus vast te stellen en steunt op eigen

juridische en feitelijke overwegingen. Blijkens het verzoekschrift ontwikkelt verzoeker middelen die integraal gericht zijn tegen de beslissing waarbij de aanvraag om verblijfsmachtiging ongegrond verklaard wordt. Zelfs indien de eerste bestreden beslissing vernietigd wordt en de ingediende regularisatieaanvraag terug "open" valt, quod non, verandert dit niets aan de illegale verblijfsstatus van verzoeker.

De Raad verklaart het beroep dan ook ambtshalve onontvankelijk voor zover het ingediend werd tegen de tweede bestreden beslissing.

3. Onderzoek van het beroep voor zover het gericht is tegen de eerste bestreden beslissing

Uit de bespreking van onderstaande middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1. In het eerste middel werpt verzoeker de schending op van de *"materiële motiveringsplicht en van de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de zorgvuldigheidsplicht, de evenredigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel."*

Verzoeker betoogt als volgt:

"9.1.1 INLEIDING

9.1.1.1 Artikel 9 Vreemdelingenwet (VW)

Artikel 9 stelt dat een vreemdeling gemachtigd dient te worden om langer dan drie maanden in België te verblijven. De Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid (de heer M. Wathelet) heeft de bevoegdheid deze machtiging toe te kennen.

9.1.1.2 De Instructies van 19 juli 2009

Bepaalde specifieke "humanitaire" situaties kunnen de toekenning rechtvaardigen van een machtiging tot verblijf van een vreemdeling in toepassing van het oude artikel 9, derde lid en artikel 9bis van wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Op 19 juli 2009 vaardigde de federale overheid instructies met betrekking tot een tiental situaties van vreemdelingen op grond waarvan de verblijfstoestand van deze vreemdelingen kon worden geregulariseerd. Naast deze 10 situaties blijven de Minister, Staatssecretaris en de DVZ nog steeds bevoegd om discretionair te beslissen over regularisatie-aanvragen.

9.1.1.3 Vernietiging van de instructies van 19 juli 2009

In haar arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 vernietigde de Raad van State de voornoemde instructies van 19 juli 2009.

9.1.1.4 Engagement van de heer Staatssecretaris Wathelet

De Staatssecretaris en Minister voor asiel en migratiebeleid benadrukten hun discretionaire bevoegdheid om beslissingen te nemen in de regularisatiedossiers. Zowel de Staatssecretaris als DVZ beloofden 'loyaal' te blijven aan de reeds uitgevaardigde instructies. De heer Staatssecretaris Melchior Wathelet voor migratie en asielbeleid verduidelikte in het najaar van 2009 duidelijk dat elk regularisatiedossier 'dossier per dossier' zou behandeld worden. Een afweging van elke individuele situatie dringt zich op. De heer Staatssecretaris Wathelet wijst op zijn website nogmaals op de noodzaak aan proportionaliteit tussen openbare orde en het waarborgen van persoonlijke en familiale rechten en verwijst hiervoor naar de vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (arrest RVV 24.096 van 02/03/09). Uit de beslissing in casu van DVZ van 21/12/2010 blijkt duidelijk dat er geen afweging werd gemaakt van de individuele situatie van verzoeker.

9.1.1.5 Criterium 2.8 A van de vernietigde instructies

Verzoeker diende op 11/12/2009 een verzoek in tot regularisatie op basis van criterium 2.8B en prangende humanitaire situatie. Voor criterium 2.8 A kwam de vreemdeling in aanmerking indien hij voldeed aan de volgende voorwaarden: Ononderbroken verblijf in België van minstens vijf jaar Wettig verblijf Duurzaam lokaal verankerd Verzoeker ging er in alle redelijkheid van uit dat hij voldeed aan criterium 2.8 A, doch gelet op de vele malafide werkgevers die misbruik maakten van hun plotse machtspositie tijdens de regularisatiecampagne, was het voor verzoeker niet mogelijk bijvoorbeeld een arbeidscontract voor te leggen en een aanvraag te verrichten onder criterium 2.8B.

9.1.1.6 Analyse van (de argumenten van) de bestreden beslissing

Verzoeker wenst te benadrukken dat de motivatie van de beslissing van 21/12/2010 luidt dat verzoeker zijn familieband niet bewijst en zich niet kan beroepen op het criterium prangende humanitaire situatie. De weigeringsbeslissing werd genomen op 21/12/2010, doch werd verzoeker pas in kennis gesteld van deze beslissing op 19/04/2011 Voor eensluidend verklaard afschrift 19/05/2011

Daar verzoeker zich een situatie bevindt waarin hij geen enkele band meer heeft met zijn land van herkomst, noch er nog enige familie heeft wonen, bevindt hij zich in de onmogelijkheid hieromtrent enig bewijsmateriaal te verzamelen.

In casu worden er desondanks 3 verklaringen voorgelegd van familie van verzoeker (stuk 4,5 en 7 regularisatieaanvraag dd. 11/12/2009). Hierbij werd tevens een kopie van hun Belgische identiteitskaart van voorgelegd.

De beslissing van DVZ dat er niet wordt bewezen dat er sprake is van verwantschap tussen betrokken personen, gaat dan ook in tegen alle redelijkheid daar er via het Rijksregister van de Belgische staat kan worden geverifieerd of betrokken personen wel degelijk familie zijn.

De Dienst Vreemdelingenzaken weigert rekening te houden met de context van de zaak, het feit dat verzoeker zich in de onmogelijkheid bevindt voldoende bewijsmateriaal te verzamelen, gezien de omstandigheid dat alle contact met zijn land van herkomst werd verbroken en gelet op zijn verblijfsstatuut in België tot op heden.

Verzoeker heeft wel degelijk familiebanden in België, verkeert wel degelijk in een prangende humanitaire situatie, toont zijn werkbereidheid aan en is lokaal en duurzaam verankerd, verblijft sedert 2004 in België, alsook spreekt de Franse taal. Hij komt in aanmerking voor criterium 2.8A van de vernietigde instructies.

Het besluit te volharden in de beslissing van 21/12/2010 gaat in tegen alle redelijkheid en is buiten proportie. Het is kennelijk onredelijk om het verblijf van verzoeker te weigeren, omwille van voormelde redenen, aangezien hij wel degelijk voldoet aan de voorwaarden van criterium 2.8A van de vernietigde instructies.

Zolang de beslissing niet is betekend, is deze ook niet tegenstelbaar aan verzoeker of aan derden.

Verzoeker is duurzaam verankerd in België, verblijft hier reeds sinds 2004 en is bereid te werken.

9.1.1.7 Discretionaire bevoegdheid van de Staatssecretaris

De heer Staatssecretaris Melchior Wathelet voor migratie en asielbeleid verduidelijkte in het najaar van 2009 duidelijk dat elk regularisatiedossier 'dossier per dossier' zou behandeld worden. Een afweging van elke individuele situatie dringt zich op. De heer Staatssecretaris Wathelet wijst op zijn website nogmaals op de noodzaak aan proportionaliteit tussen openbare orde en het waarborgen van persoonlijke en familiale rechten en verwijst hiervoor naar de vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (arrest RVV 24.096 van 02/03/09).

DVZ ontkent geenszins dat verzoeker duurzaam en lokaal verankerd is. DVZ ontkent duidelijk niet dat verzoeker de Franse taal spreekt (vlot Frans en Nederlands via de Nederlandse lessen), werkbereid is, zijn centrum van sociale en economische belangen in België heeft.

Dat DVZ weigert rekening te willen houden met de individuele situatie van verzoeker, weigert een belangenafweging te maken, wijst op een schending van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v. V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). In toepassing van het eerste middel is de bestreden beslissing nietig."

3.2. De verwerende partij repliceert als volgt in haar nota met opmerkingen:

"In een eerste middel poneert verzoeker een schending van de materiële motiveringsplicht en van de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de zorgvuldigheidsplicht, de evenredigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker geeft in zijn middel toelichting bij het art. 9 van de Vreemdelingenwet, de instructie van 19 juli 2009, de vernietiging van de instructies van 19.07.2009, het engagement van de heer Staatssecretaris Wathelet, het criterium 2.8A van de vernietigde instructies.

Verzoeker stelt dat hij zich in een situatie bevindt waarin hij geen enkele band meer heeft met zijn land van herkomst, noch dat hij er nog enige familie heeft wonen. Hij stelt zich in de onmogelijkheid te bevinden bewijsmateriaal te verzamelen van een familieband.

Hij verwijst naar de stukken voorgelegd bij zijn aanvraag en stelt dat de dienst weigert rekening te houden met de context van de zaak. Hij stelt wel degelijk familiebanden te hebben in België. Verder stelt verzoeker dat 'DVZ weigert rekening te houden met de individuele situatie van verzoeker'.

De verwerende partij laat vooreerst gelden dat de gemachtigde bij een beoordeling in het kader van art. 9bis van de Vreemdelingenwet over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid beschikt in het kader

waarvan deze vermog te beslissen de door de vreemdeling aangebrachte elementen al dan niet te aanvaarden teneinde een verblijfsrecht toe te staan.

"De toepassing van het (oude) artikel 9, derde lid, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in (R.v.St. nr. 167.847, 15februari 2007):

wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft; of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking genomen worden;

wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid."

Er is op 19.07.2009 een instructie opgesteld waarbinnen, in het kader van de discretionaire bevoegdheid van de Staatssecretaris of zijn gemachtigde, een tiental concrete situaties (1.1-1.2 en 2.1-2.8) worden opgesomd betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet, die in aanmerking komen voor regularisatie en waarin de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid aldus in het kader van zijn discretionaire bevoegdheid een machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9bis van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 kan toestaan.

Zodoende kunnen de instructies van 19 juli 2009 en art. 9bis van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 niet los van elkaar worden gezien, nu de instructies een verduidelijking inhouden van art. 9bis van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980. In casu heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid de door verzoeker in zijn aanvraag ingeroepen elementen beoordeeld, doch werd beslist dat verzoekers aanvraag ongegrond was.

De bestreden beslissing maakt hiertoe uitdrukkelijk melding van de volgende elementen:

'Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat de aanvraag dd. 11.12.2009 ontvankelijk wordt verklaard omwille van het feit dat de aanvraag werd ingediend tijdens de periode van 15.09.2009 tot 15.12.2009, zoals voorzien in de vernietigde instructies van 19.07.2009. De overige elementen die worden aangehaald in de ontvankelijkheid (dat betrokkene in het land van herkomst geconfronteerd zou worden met administratieve moeilijkheden) worden dan ook niet aanvaard als zijnde buitengewone omstandigheden en hebben tevens niet geleid tot de ontvankelijkheid van de aanvraag.

Daarbij dient nog opgemerkt te worden dat de advocaat van betrokkene het argument dat er familie van betrokkene legaal in België zou verblijven en hij geen familie meer zou hebben in Marokko zowel aanhaalt in de ontvankelijkheid als in de gegrondheid. Er dient echter door verzoeker een duidelijk onderscheid te worden gemaakt tussen enerzijds buitengewone omstandigheden (en dus de ontvankelijkheid) en anderzijds de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen (RW arrest nr. 30 741 van 27.08.2009). Indien echter geoordeeld zou worden dat deze argumenten toch tot de gegrondheid zouden behoren:

Betrokkene wilt zich beroepen op criterium 2.8'A van de vernietigde instructie van 19.07.2009, maar betrokkene heeft noch een periode van wettig verblijf gehad voor 18.03.2008 of noch voor deze datum geloofwaardige pogingen ondernomen om een wettig verblijf in België te bekomen. Betrokkene toont dit niet aan, noch zijn er in het administratief dossier van betrokkene aanwijzingen van terug te vinden. Betrokkene kan zich dan ook niet dienstig beroepen op criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009.

Betrokkene meent in een prangende humanitaire situatie te verkeren aangezien hij geen familie meer in Marokko zou hebben. Betrokkene legt echter geen bewijzen voor dat hij niemand meer zou hebben in het land van herkomst. Loutere verklaringen kunnen niet volstaan. Betrokkene kan zich dan ook niet beroepen op het criterium prangende humanitaire situatie.

Het feit dat betrokkene in België verblijft, Frans spreekt en Nederlandse lessen wil volgen, werkwillig is, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.

Wat betreft het argument dat er familie van hem in België zou verblijven: betrokkene bewijst de familieband niet. Een verklaring van een derde, noch het louter voorleggen van een identiteits- of

verblijfskaart van de personen waarop betrokkene zich beroept, heeft voldoende bewijskracht om te kunnen spreken van verwantschap.

De in de bestreden beslissing vervatte overwegingen laten verzoeker toe om te achterhalen om welke redenen zijn aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond is verklaard door de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid.

De gemachtigde heeft in casu de door verzoeker ingeroepen elementen beoordeeld, en aangegeven om welke redenen deze niet volstonden om aan verzoeker een machtiging tot verblijf toe te kennen.

Verzoeker toont niet aan met welke ingeroepen elementen geen rekening zou zijn gehouden.

Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij voorhoudt dat ten onrechte wordt geoordeeld dat hij niet voldoet aan de voorwaarden van het criterium 2.A van de instructie van 19.07.2009 en zich wel degelijk in een prangende humanitaire situatie zou bevinden.

De verwerende partij stelt vast dat verzoeker in zijn middel de herbeoordeling beoogt van de voorgelegde stukken.

Dienaangaande benadrukt de verwerende partij dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St, nr. 101.624 van 7 december 2001).

Het behoort niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om over te gaan tot een herbeoordeling van de voorgelegde stukken.

Verzoekers beschouwingen kunnen geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing, die terecht werd genomen binnen de ruime discretionaire bevoegdheid waarover de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid beschikt.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid handelde bij het nemen van de beslissing na grondig onderzoek van de elementen die verzoeker[^] concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de terzake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheids- evenredigheids- en redelijkheidsbeginsel inclusief.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennen van de beginselen van behoorlijk bestuur waarvan verzoeker de schending aanvoert. Het eerste middel is niet ernstig."

3.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het proportionaliteitsbeginsel maakt een vorm uit van het redelijkheidsbeginsel. Het houdt in dat de Raad het enkel geschonden kan achten indien het voordeel voortspruitende voor de overheid uit de bestreden beslissing buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat verzoeker ondergaat. (cfr. RvS 4 juli 2002, nr. 108.862).

3.4. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond verklaart. Deze beslissing houdt in dat de gemachtigde van de staatssecretaris van oordeel is dat er onvoldoende redenen voorhanden zijn om verzoeker te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

3.5. De Raad dient op te merken dat in de aanhef van de bestreden beslissing het volgende gesteld wordt: *“Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.”* Hiermee geeft de verwerende partij aan dat de *“instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet”* gelden als een gedragslijn bij het uitoefenen van haar discretionaire bevoegdheid die zij aanwendt bij de behandeling ten gronde van verzoekers aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

3.6. Ter terechtzitting zijn partijen het erover eens dat met de *“instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet”* bedoeld wordt, de instructie van 19 juli 2009 inzake de toepassing van het oude artikel 9, derde lid, en artikel 9bis van de Vreemdelingenwet (hierna: de instructie van 19 juli 2009). Partijen zijn het er ook over eens dat deze tijdelijk gepubliceerd werd op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken (www.dofi.fgov.be) en heden nog consulteerbaar is op de website van het Kruispunt Migratie-Integratie (www.kruispuntmi.be), het vroegere Vlaams Minderhedencentrum.

3.7. De bestreden beslissing betreft de gegrondheid van de aanvraag om verblijfsmachtiging. Het gegeven dat de instructie van 19 juli 2009 waarvan gewag gemaakt wordt in de aanhef van de bestreden beslissing vernietigd werd, belet niet dat de overheid in het algemeen nader bepaalt door welke principes zij zinnens is zich te zullen laten leiden bij de uitoefening van de haar door de wet toegekende appreciatiebevoegdheid wanneer zij overgaat tot de beoordeling van de gegrondheid van de aanvragen om verblijfsmachtiging die ingediend worden op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Een dergelijke gedragslijn kan immers bijdragen tot een eenvormige toepassing van de discretionaire bevoegdheid die verwerende partij heeft bij de beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag om verblijfsmachtiging en tot het uitsluiten van arbitraire beslissingen.

3.8. Door het uitvaardigen van de instructie heeft verwerende partij niets anders gedaan dan kenbaar gemaakt door welke criteria zij zich in het algemeen zal laten leiden bij het beoordelen van de gegrondheid van de aanvragen om verblijfsmachtiging die ingediend worden op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De Raad merkt ten andere op dat de instructie van 19 juli 2009 op een niet-exhaustieve wijze bepaalde specifieke situaties opsomt die aanleiding kunnen geven tot de toekenning van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Dit blijkt uit de volgende zinsnede: *“Deze opsomming neemt de discretionaire macht die de Minister of zijn gemachtigde bezit niet weg om andere gevallen dan deze die hieronder worden opgesomd te beschouwen als zijnde prangende humanitaire situaties. Een bijzondere aandacht zal hierbij uitgaan naar vreemdelingen die behoren tot een kwetsbare groep”*

Door aldus te handelen wijkt verweerder niet af van het gestelde in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet of installeert hij geen afwijkend regime, doch maakt hij de invulling die hij in het algemeen geeft aan de hem door dit artikel toegekende discretionaire bevoegdheid bij de beoordeling van de gegrondheid van een aanvraag om verblijfsmachtiging slechts publiek en laat hij de mogelijkheid open voor de toekenning van een machtiging tot verblijf aan vreemdelingen die zich bevinden in andere prangende humanitaire situaties dan deze die in de instructie opgesomd worden.

3.9. In de eerste bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van criterium 2.8. A. van de instructie van 19 juli 2009. Dit criterium luidt als volgt: *“Voor aanvragen ingediend 3 maanden te rekenen vanaf datum van 15 september 2009 zal ook de vreemdeling met een duurzame lokale verankering in België in aanmerking komen. Deze situatie betreft de vreemdeling, die het centrum van zijn affectieve, sociale en economische belangen in België heeft gevestigd. Het bestaan van een duurzame lokale verankering in België is een feitenkwestie die onderzocht wordt binnen de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de minister of zijn gemachtigde. Volgende vreemdelingen komen in aanmerking: A. De vreemdeling die voorafgaand aan zijn aanvraag een langdurig ononderbroken verblijf in België heeft dat minimum 5 jaar bedraagt; En die voor 18 maart 2008 [de datum van het regeerakkoord] gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad (waarbij elk verblijf in aanmerking komt dat gedekt wordt door een wettelijk afgegeven verblijfsdocument, behalve een toeristenvisum) of, die voor die datum, geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen.”*

3.10. De bestreden beslissing motiveert met betrekking tot het door verzoeker ingeroepen criterium 2.8.A van de instructie van 19 juli 2009 als volgt: *“Betrokkene wilt zich beroepen op criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009, maar betrokkene heeft noch een periode van wettig verblijf gehad voor 18.03.2008 of noch voor deze datum geloofwaardige pogingen ondernomen om een wettig verblijf in België te bekomen. betrokkene toont dit niet aan, noch zijn er in het administratief dossier van betrokkene aanwijzingen van terug te vinden. Betrokkene kan zich dan ook niet dienstig beroepen op criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009.”*

3.11. De Raad stelt vast dat verzoeker de in punt 3.10. bedoelde beoordeling op zich niet betwist. Met zijn overtuiging dat hij *“er in alle redelijkheid van uit (ging) dat hij voldeed aan criterium 2.8 A”* en zijn betoog *“gelet op de vele malafide werkgevers die misbruik maakten van hun plotse machtspositie tijdens de regularisatiecampagne, was het voor verzoeker niet mogelijk bijvoorbeeld een arbeidscontract voor te leggen en een aanvraag te verrichten onder criterium 2.8B.”* toont verzoeker niet aan dat de in punt 3.11. geciteerde beoordeling met betrekking tot de toepassing van criterium 2.8.A van de instructie van 19 juli 2009 en het ontbreken van een beoordeling in het licht van criterium 2.8.B. van voormelde instructie de in het middel aangehaalde beginselen van behoorlijk bestuur schendt.

3.12. Verzoekers verdere kritiek spitst zich toe op de volgende passages in de bestreden beslissing:

“Betrokkene meent in een prangende humanitaire situatie te verkeren aangezien hij geen familie meer in Marokko zou hebben Betrokkene legt echter geen bewijzen voor dat hij niemand meer zou hebben in het land van herkomst, loutere verklaringen kunnen niet volstaan. Betrokkene kan zich dan ook niet beroepen op het criterium prangende humanitaire situaties Het feit dat betrokkene in België verblijft, Frans spreekt en Nederlandse lessen wil volgen, werkwilgig is, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.

Wat betreft het argument dat er familie van hem in België zou verblijven: betrokkene bewijst de familieband niet. Een verklaring van een derde, noch het louter voorleggen van een identiteits- of verblijfskaart van de personen waarop betrokkene zich beroept, heeft voldoende bewijskracht om te kunnen spreken van verwantschap.”

3.13. De bewijslast inzake het zich bevinden in een prangende humanitaire situatie ligt bij de aanvrager en is bij gebrek aan enige reglementaire bepaling aangaande de bewijsstukken die kunnen overgelegd worden, vrij. De gemachtigde van de staatssecretaris beschikt over een zeer ruime appreciatie-bevoegdheid bij de beoordeling van de neergelegde stukken waarop de Raad enkel vermogen een marginale wettigheidstoetsing uit te oefenen. Het is niet aan de gemachtigde van de staatssecretaris om leemten in de bewijsvoering te gaan opvullen.

3.14. Verzoeker kan met zijn bloot betoog *“Daar verzoeker zich in een situatie bevindt waarin hij geen enkele band meer heeft met zijn land van herkomst, noch dat hij er nog enige familie heeft wonen, bevindt hij zich in de onmogelijkheid hieromtrent enig bewijsmateriaal te verzamelen”* de motivering in de bestreden beslissing dat *“Betrokkene meent in een prangende humanitaire situatie te verkeren aangezien hij geen familie meer in Marokko zou hebben Betrokkene legt echter geen bewijzen voor dat hij niemand meer zou hebben in het land van herkomst, loutere verklaringen kunnen niet volstaan”* niet aan het wankelen brengen. Er kan van de gemachtigde van de staatssecretaris niet verwacht worden dat hij bij de beoordeling van de aanvraag om verblijfsmachtiging om humanitaire redenen, loutere verklaringen die door geen enkel ander element ondersteund worden, dient te aanvaarden omdat verzoeker zich in een *“context”* bevindt waarin hij zich zelf geplaatst heeft.

3.15. Uit de in punt 1.1. bedoelde aanvraag blijkt dat verzoeker aangehaald heeft dat hij sinds 2004 verblijft bij zijn neef A.K. Tevens haalde hij aan dat hij duurzaam lokaal verankerd is en sociale banden ontwikkeld heeft, waarbij hij verwees naar verklaringen van familieleden.

3.16. De stukken die verzoeker blijkens het administratief dossier gevoegd heeft bij zijn in punt 1.1. bedoelde aanvraag om verblijfsmachtiging betreffen identiteitskaarten van B.K., R.K., R.E.K., en M.K. vergezeld van telkens korte stereotiepe verklaringen waarin voormelde personen mededelen dat verzoeker *“familie”* is, zonder de graad van verwantschap te vermelden.

3.17. Noch de namen die figureren op de identiteitskaarten noch de korte stereotiepe verklaringen kunnen beschouwd worden als het bewijs dat betrokkenen daadwerkelijk familieleden zijn van verzoeker.

De Raad verwijst naar het gestelde in punt 3.13. Verzoeker kan niet van de gemachtigde van de staatssecretaris verwachten dat deze ten behoeve van verzoeker een onderzoek gaat voeren via het Rijksregister. Alleszins doet de aanwezigheid van niet nader bepaalde familieleden in België geen afbreuk aan de motivering in de bestreden beslissing dat *"Betrokkene (...) echter geen bewijzen voor(legt) dat hij niemand meer zou hebben in het land van herkomst, loutere verklaringen kunnen niet volstaan."*

3.18. Met de herhaling van de elementen die hij ontwikkeld heeft in de in punt 1.1. bedoelde aanvraag en zijn overtuiging dat de combinatie van elementen die zijn zaak kenmerken aanleiding moest geven tot de toekenning van een verblijfsmachtiging, toont verzoeker geen schending aan van de in het middel opgeworpen beginselen van behoorlijk bestuur.

3.19. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij de door verzoeker in zijn in punt 1.1. bedoelde aanvraag om verblijfsmachtiging aangebrachte elementen beoordeeld heeft in het licht van de instructie van 19 juli 2009. Verzoekers individuele situatie werd derhalve afgewogen in het licht van de criteria vermeld in de instructie van 19 juli 2009. Met zijn verwijzing naar *"verduidelijkingen"* die de staatssecretaris zou meegedeeld hebben inzake de behandeling van regularisatiedossiers en naar de *"website"* van de staatssecretaris, die in deze geen bron van recht zijn, toont verzoeker niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris nog een andere afweging van verzoekers situatie had dienen te maken dan degene die in de bestreden beslissing vermeld wordt.

3.20. Ten slotte is het Raad niet duidelijk in welke mate het betoog van verzoeker *"Zolang de beslissing niet is betekend, is deze ook niet tegenstelbaar aan verzoeker of aan derden."* relevant is in onderhavige betwisting of aantoon dat de bestreden beslissing de in het middel aangehaalde beginselen van behoorlijk bestuur schendt.

Het eerste middel is ongegrond.

3.21. In een tweede middel werpt verzoeker de schending op *"van artikel 62 van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980; van artikelen 2, 3 en 4 van de wet van 19/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en schending van artikel 8 van het verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (E.V.R.M.)"*

Verzoeker betoogt als volgt:

"9.2.1 Schending formele motiveringsplicht

"De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt" (R.v.St., nr. 113.439, 10 december 2002 en RWNr. 11.801, 27 mei 2007). Verzoeker komt, zoals hierboven aangehaald, zowel in aanmerking voor criterium 2.8A, als voor criterium 'prangende humanitaire situatie' van de voormelde vernietigde instructies.

In de motivering van de bestreden beslissing gaat DVZ wel in op de reden van weigering van verblijf onder criterium 2.8 A, doch maakt geen melding van de reden waarom het criterium Prangende Humanitaire situatie niet wordt weerhouden.

Het is voor verzoeker dan ook geheel onduidelijk of DVZ het dossier heeft onderzocht op basis van de prangende humanitaire situatie waarin verzoeker zich bevindt. Dit heeft tot gevolg dat verzoeker niet in staat is zijn beroepsmogelijkheid correct te beoordelen.

DVZ heeft de formele motiveringsplicht geschonden.

9.2.2 Schending van het recht op privéleven

Artikel 8 EVRM : "1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling. 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen "

De bestreden maatregel vormt een inmenging in het privéleven van verzoeker en dient in overeenstemming te zijn met artikel 8 E.V.R.M.

Het begrip privéleven in artikel 8 EVRM sluit de relatie in van verzoeker met zijn naaste vrienden en kennissen, de lessen en cursussen die hij volgt en de toekomst die hij momenteel uitbouwt in België.

Het Ministerie van Binnenlandse Zaken publiceerde een Toelichting m.b.t. de toepassing van art. 9 bis van de Wet van 15 september 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdeling. We lezen het volgende: "inzake de vaststelling van een 'prangende humanitaire situatie' geldt als uitgangspunt dat de weigering om de vreemdeling een verblijfstitel toe te kennen een inbreuk zou kunnen uitmaken op de bepalingen van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens of manifest in strijd zou zijn met de vaste rechtspraak van de Raad van State".

Het weigeren van een verblijfsvergunning vormt een inmenging die slechts is toegelaten voor zover zij een maatregel uitmaakt die in een democratische samenleving noodzakelijk is voor de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafrechtelijke inbreuken. Dit criterium van noodzakelijkheid impliceert dat de inmenging zou gegrond zijn op een dringende sociale behoefte en meer bepaald in verhouding zou staan met het nagestreefde legitieme doel.

Dat de weigering van verblijf van verzoeker absoluut niet noodzakelijk is in onze democratische samenleving, en niet beantwoordt aan een 'dwingende sociale noodzaak'.

De weigering van de regularisatieaanvraag is gezien de concrete situatie waarin verzoeker zich bevindt een ongerechtvaardigde inmenging van het openbaar gezag in het privéleven van verzoekende partij. Door in te breken in het privéleven van verzoeker wordt op onevenredige wijze inbreuk gemaakt op het recht van verzoeker op de eerbiediging van zijn privéleven.

Een verwijdering van verzoeker van het grondgebied creëert een onzekere situatie. Het kan niet worden gegarandeerd dat verzoeker België achteraf opnieuw kan betreden. In toepassing van het tweede middel is de bestreden beslissing tevens nietig."

3.22. De verwerende partij repliceert het volgende in haar nota met opmerkingen:

"In zijn tweede middel poneert verzoeker een schending van art. 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2, " en 4 van de wet van 19.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen en schending van artikel 8 van het EVRM.

Bij lezing van de toelichting van het verzoekschrift stelt de verwerende partij evenwel vast dat verzoeker daarin inhoudelijke kritiek levert, het weze vanuit louter feitelijk oogpunt, het weze vanuit het oogpunt van het materieel recht, en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht vervat in de wetsartikelen waarvan verzoeker de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen besruursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693). Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is dus bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

Waar verzoeker klaarblijkelijk het tegenovergestelde aanneemt, is zijn toelichting niet afgestemd op de rechtsregels waarvan hij de schending opwerpt, zodat het enig middel in rechte faalt.

Voor het geval de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hier toch anders over zou denken en dus louter subsidiair, merkt de verwerende partij bijkomend nog op dat de beschouwingen die in verzoekers uiteenzetting voorkomen bovendien niet pertinent zijn.

Verzoeker meent dat in de bestreden beslissing geen melding wordt gemaakt van de reden waarom het criterium 'prangende humanitaire situatie' niet wordt weerhouden.

De verwerende partij benadrukt dat verzoekers kritiek feitelijke grondslag mist.

In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijke als volgt geoordeeld: Betrokkene meent in een prangende humanitaire situatie te verkeren aangezien hij geen familie meer in Marokko zou hebben. Betrokkene legt echter geen bewijzen voor dat hij niemand meer zou hebben in het land van herkomst. Loutere verklaringen kunnen niet volstaan. Betrokkene kan zich dan ook niet beroepen op het criterium prangende humanitaire situatie.

Evenmin toont verzoeker een schending aan van art. 8 EVRM.

Artikel 8 EVRM waarborgt de eerbiediging van het recht op gezinsleven en de niet-inmenging van enig openbaar gezag bij de uitoefening van dat recht.

De verwerende partij benadrukt vooreerst dat verzoeker geenszins de beweerde familiebanden aantoont.

Terwijl verzoeker niet dienstig kan verwijzen naar zijn 'naaste vrienden en kennissen'.

" Ten overvloed heeft de Raad van State meermaals geoordeeld dat gewone sociale relaties niet beschermd worden door artikel 8 EVRM (R.v.S. 14 november 2005, nr. 151.290 ; R.v.S. 15 februari 2005, nr. 140.615)." (R.v.V. nr. 20.845 van 19 december 2008)

In de gegeven omstandigheden vormt de niet noodzakelijk definitieve verwijdering van het grondgebied van verzoeker geen verboden inmenging in de uitoefening door deze laatste van zijn recht op privé- en gezinsleven in de zin van dit verdragsartikel.

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een mogelijke toepassing van art. 8 EVRM de betrokken vreemdeling niet vrijstelt van het verkrijgen van de vereiste documenten om het Rijk binnen te komen, en dat een tijdelijke verwijdering om reden dat hij niet in het bezit is van die documenten dan ook geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

De ongegrondheid van verzoeker aanvraag om machtiging tot verblijf heeft inderdaad niet tot gevolg dat verzoeker van zijn familie wordt gescheiden, doch enkel dat hij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat hij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk.

De verwerende partij is derhalve van oordeel dat er geen sprake is van een schending van het art. 8 EVRM en dat verzoeker middel dus niet kan worden aangenomen.

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9bis van de Vreemdelingenwet ontvankelijk, doch ongegrond is. De gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de terzake toepasselijke rechtsregels. Verzoeker kan niet dienstig anders voorhouden. De verwerende partij is de mening toegedaan dat verzoekers tweede middel niet ernstig is."

3.23. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Uit de bestreden beslissing blijkt dat ze de feitelijke en juridische overwegingen bevat waarop ze gesteund is. Verzoekers betoog dat de bestreden beslissing geen melding maakt van de reden waarom het criterium "*Prangende humanitaire situatie niet wordt weerhouden*" mist feitelijke grondslag. De Raad verwijst daarbij naar het gestelde in punt 3.12.

De Raad merkt nog op dat verzoeker in zijn eerste middel inhoudelijke kritiek geeft op de betrokken motivering en derhalve niet dienstig in een tweede middel kan aanvoeren dat er een motivering ontbreekt inzake de door hem ingeroepen prangende humanitaire situatie.

Artikel 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen kan te dezen niet dienstig worden ingeroepen aangezien de bestreden beslissing wel degelijk een motivering bevat inzake de prangende humanitaire situatie.

3.24. Voor wat betreft het betoog van verzoeker dat de bestreden beslissing een inmenging vormt in zijn privéleven waarbij hij onder meer wijst op zijn relatie met "*naaste vrienden en kennissen*", dient de Raad erop te wijzen dat de Raad van State meermaals heeft geoordeeld dat gewone sociale relaties niet beschermd worden door artikel 8 van het EVRM (cfr. RvS 27 juni 2007, nr. 172.824; RvS 14 november 2005, nr. 151.290; RvS 15 februari 2005, nr. 140.615; RvS 23 januari 2002, nr. 102.840).

3.25. Voor zover toch dient aangenomen te worden dat verzoeker kan bogen op een privéleven in België in de zin van artikel 8 EVRM, wijst de Raad erop dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens met betrekking tot artikel 8 van het EVRM erkent dat de bestuursmaatregelen inzake de toepassing van de wetten op de controle van de toegang tot het grondgebied en het verblijf beantwoorden aan de legitieme doelstellingen die het recht op het privéleven kunnen inperken (cfr. EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, Darren Omoregie tegen Noorwegen). De controle op de toegang tot het grondgebied behoort tot de soevereiniteit van de verdragsstaten. Artikel 8 van het EVRM legt de verdragsstaten niet de verplichting op om de vrije keuze van de woonplaats van een vreemdeling en het ontwikkelen van een privéleven op hun grondgebied te gedogen. Bijgevolg is een weigeringsbeslissing, gesteund op het gegeven dat iemand niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 9bis van de

Vreemdelingenwet, zoals nader bepaald in de gedragslijn van 19 juli 2009, zowel legaal als legitiem (cfr. RvS 29 juni 2009, nr. 194.826). Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat er sprake is van een disproportionaliteit tussen zijn belangen enerzijds, die in se bestaan in het verder ontwikkelen van een privéleven dat tot stand kwam in illegaal verblijf en de belangen van de Belgische Staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds. De bestreden beslissing strekt er ten slotte niet toe verzoeker voorgoed te verwijderen van het Belgisch grondgebied of voorgoed te scheiden van zijn *“naaste vrienden en kennissen”*.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd en het beroep is onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf september tweeduizend en elf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA